

Oblak 9

Vsi smo kdaj imeli prijatelja, ki v resnici ni bil naš prijatelj. Tudi jaz sem imela prijateljico, ki pravzaprav ni bila moja prijateljica. Še več, imela sem najboljšo prijateljico, ki ni bila moja prijateljica. Od svoje najboljše prijateljice sem pričakovala, da bo iskrena in ji bom lahko zaupala. Pomislila sem že, da so moji standardi previsoki, nato pa sem se obrnila na mojega edinega iskrenega »prijatelja«, na slovar slovenskega knjižnega jezika. Po njegovem mnenju je prijatelj, kdor je v iskrenem, zaupnem odnosu, temelječem na sorodnosti mišljenja in čustvovanja. Iza pa je bila izkoriščevalka, ki je potrebovala nekoga, da se mu zaupa, jo tolaži, ji pomaga, a ni bila pripravljena nič od tega vrniti. Definiciji izkoriščati, ki sem jo spet poiskala pri prijatelju SSKJ-ju, je ustrezala. Izkoriščati pomeni delati, da kaj prinaša ugodnosti. Ravno to je počela Iza ...

Bil je moj prvi dan na novi šoli, bila sem vesela, ker začenjam znova, stopam na pot do mojega sanjskega poklica, pripravljena na sveže obraze, nova prijateljstva, zahtevnejše predmete in profesorje ... Bila sem tako vznemirjena. Komaj sem čakala, da spoznam nove sošolce, a bolj ko se je približeval veliki trenutek, bolj sem bila prestrašena. Zastavljala sem si vedno več vprašanj: Kaj če jim ne bo všeč moj stil oblačenja? Kaj če jim ne bo všeč moja pričeska? Kaj če se jim bom zdela dolgočasna? Kaj če se jim bom zdela neumna? Kaj če ... Medtem ko sem zapravljala čas z vsemi temi vprašanji, se je moja dnevna doza kofeina že ohladila, zato sem polno skodelico pustila na kuhinjskem pultu in zdrvela iz stanovanja. Vožnja se je vlekla kot še nikoli. Končno sem prispela v šolo. Pred vrati učilnice sem še enkrat globoko vdihnila.

Želela sem prijeti za kljuko, pa me je nekdo z vso silo odrinil, stekel v razred in zakričal: »Tole je bil best vikend ever!« Naenkrat se je okoli te osebe zbral cel razred in sošolcu sem bila, kljub temu da me je odrinil, malce hvaležna, saj sem se lahko neopazno prikradla v razred. Sedla sem v prosto klop v vedno prosti prvi vrsti in v torbi poiskala mobilnik. Nihče me ni opazil do začetka ure, ko je v razred vstopila profesorica in me po pozdravu predstavila novim sošolcem. Nisem bila deležna pretiranega navdušenja, no, izžvižgana pa tudi nisem bila. Po desetih minutah so se vrata hitro odprla in v razred je vstopilo objokano dekle. Opravičila se je za zamudo in sedla k meni. Prve ure so hitro minile in nastopil je čas za malico in s tem novo vprašanje: Kam sesti? Ker nisem vedela, h komu bi

prisedla, sem se z malico vrnila v razred. Ko sem se ozrla po učilnici, sem v kotu zagledala sošolko, ki si je brisala solze.

Zbrala sem pogum in stopila k njej. »Hej! « je rekla in še kar naprej smrkala.

»Hej! « sem odvrnila in sedla na tla zraven nje. Najprej sva bili nekaj časa tiho, nato pa se mi je nasmehnila in me vprašala po imenu, od kod prihajam ... Pogovarjali sva se do zvonjenja in zdelo se mi je, da sva se lepo ujeli. Pospravljala sem svoje potrebščine v torbo in Iza je pristopila k meni.

»Se ti mudi?«

»Pravzaprav ne, « sem se nasmehnila.

»Bi šla na kavo, čaj, sok, karkoli?«

In sva šli. Povedala mi je ogromno stvari o najinih sošolcih in sošolkah pa tudi o sebi. Domov sem se vračala z nasmehom do ušes. Kljub temu da mi ostali sošolci niso posvečali preveč pozornosti, sem se uspela spoprijateljiti vsaj z Izo. Zaupala mi je toliko stvari, da sem čutila, da mogoče nekam pripadam.

Naslednji dan sva se z Izo dobili pred poukom in skupaj popili vročo čokolado. Nič več ni bila objokana in razočarana nova sošolka. Popolnoma si je opomogla. Ni ji bilo več mar, da so ji prejšnji dan najboljše prijateljice obrnile hrbet. Začela je graditi novo prijateljstvo in to z mano! Z mano, ki sem bila vedno le predmet posmehovanja in se nikomur nikdar nisem zdela vredna zaupanja! Sedaj sem imela za prijateljico osebo, ki sem jo poznala en sam dan in mi je zaupala vse svoje skrivnosti brez obotavljanja. Zaupala mi je celo imena svojih simpatij in z mojo bujno domišljijo sva si izmislili skrivna imena zanje: Višnja, Kečap, Korenček in Grahek. Čutila sem se dolžno zaupati ji kaj o sebi, ampak ko sem pričela govoriti, je pogledala na uro in ugotovila, da je čas za odhod. Preostanek dneva je hitro minil in prav tako tudi moj prvi teden. Vikend je minil še hitreje. Veliko časa sem preživela na facebooku in klepetala z Izo, preostali čas pa sem se opominjala, da se mi očitno končno le nasmiha sreča. Tako so minevali dnevi in tedni in za mano sta bila že dva odlična meseca. Vedela sem čisto vse o Izi, ampak počasi nisem bila več prepričana, da ona želi vedeti kaj o meni. To me je grizlo kar nekaj časa in vsak enkrat izbruhne ...

»Jutro! Saj še velja najin dogovor, da mi pomagaš s kemijo danes po pouku, kajne?« je vprašala Iza in se oklepala Korenčkove roke (sedaj sta bila par), ko je zjutraj stopila do moje omarice.

»Pia vam je vedno na uslugo, madáme, « sem se zahihitala.

»Super!«

Še zadnjič je poljubila Roka (sedaj ga ne kličeva več Korenček) in odpravili sva se proti razredu. Pripovedovala mi je, kako super vikend je imela. Preživela ga je z Rokom in seveda je vztrajala, da mi pove vsako podrobnost, saj je bila mnenja, da mi lahko pripovedovanje o njenih izkušnjah še kako prav pride, ko bom jaz imela fanta.

»Ko ti bo končno kdo všeč!« je prnila.

»Emm ... Želela sem ti povedati, da mi v bistvu je nekdo všeč.«

»Kdo je? Ga poznam? Vse mi povej!«

»Gre za Nika iz a razreda. V soboto me je kliknil na facebooku in klepetala sva do enajstih zvečer. Potem pa še v nedeljo dve uri.«

In moje petsekundne izpovedi je bilo konec, ko je Iza navdušeno zacvilila.

»Joj, pozabila sem ti povedati! Rok me je vprašal, če bi plesala z njim na njegovem maturantskem plesu!«

»O, krasno! No, prej sem želela reči, da me je Nik ... «

In spet sem bila prekinjena!

»Obljubim, da mi boš kasneje lahko povedala, o čem sta se pogovarjala. Zdaj ti moram nujno povedati več o tem.«

Že sem hotela prikimati, a mi je prekipelo.

»Iza, ustavi se. Nekaj pomembnega ti moram povedati. Veš, od kar sva prijateljici, se počutim nekako zapostavljeno. Vedno te poslušam, ti pomagam, svetujem, ti stojim ob strani, ti pa mi sploh ne prisluhneš! Takoj ko začnem govoriti o sebi, zamenjaš temo! Vse se mora vrteti okoli tebe! Ampak tudi jaz imam svoje življenje in svoje skrbi in tudi jaz potrebujem nekoga za pogovor. Prijateljstvo naj bi bilo vzajemno, ampak pri naju ni opaziti nobene vzajemnosti!«

Sedaj me je prekinil zvok mojega mobilnega telefona in pesem je bila kot naročena: »...Falling from cloud 9, crashing from the high ... « Nisem se imela namena oglasiti in mobilnik je zato zvonil v prazno: " ...I'm wide awake..."

Izi so na plan pritekale solze in momljala je nekaj v zvezi s tem, da ji ogromno pomenim, da ji je grozno žal in da nima nikogar drugega, ampak si nisem pustila do živega.

»...Potrudila se bom. Obljubim!«

»Ne potrebujem tvojih praznih obljub. Vem, da je na svetu zagotovo nekdo, ki bi mi bil pripravljen prisluhniti.«

»Pia, lahko se spremenim. Res! Oprosti!«

Vedela sem, da se ljudje lahko spremenijo, ampak za to je potreben čas. Čas, ki pa ga lahko preživim kvalitetneje s kom, ki mu je mar, kaj se dogaja v mojem življenju.

»Sprejemem tvoje opravičilo, ampak mislim, da bi morali nekaj časa biti le sošolki in videli bova, kam naju bo to pripeljalo.«

Tako se je tudi končal najin zadnji pogovor. Od takrat ne govoriva več. Ne ustreza ravno definiciji sovražnic iz slovarja slovenskega knjižnega jezika (Sovražnik je, kdor ima, kaže do koga zelo nenaklonjen čustveni odnos, navadno združen z željo škodovati mu.), ne bi pa rekla, da sva prijateljici. Sva samo sošolki, ki se ob srečanju nasmehmeta druga drugi in nadaljujeta vsaka svojo pot. A kdo ve, kaj bo prinesel čas.

Ronja Raketnik